

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 872

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 septembrie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		Decizia nr. 448 din 15 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	
29. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/2004 pentru aprobarea componentei nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	1-2		5-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 422 din 13 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații	2-4	1.109. — Hotărâre privind aprobarea numărului de autoturisme și a consumului de carburanți pentru activitățile specifice desfășurate de Autoritatea Națională pentru Turism prin reprezentanțele de promovare turistică cu sediul în țară	8
Decizia nr. 423 din 13 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 1 din Codul penal.....	4-5		

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/2004 pentru aprobarea componentei nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul art. 38, 41 și 59 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Camerei Deputaților nr. 42/2004 pentru aprobarea componentei nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.258 din 27 decembrie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică în sensul că domnul deputat Ștefan Buciuta,

aparținând Grupului parlamentar al minorităților Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele naționale, este desemnat în calitate de membru al minorităților naționale.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 septembrie 2005, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
DAN RADU RUȘANU

București, 26 septembrie 2005.
Nr. 29.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 13 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

interesate au posibilitatea de a sesiza instanța de judecată, în condițiile legii generale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.942/2004, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Chinologică a Municipiului București cu sediul în str. Popa Tatu nr. 61 într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei încheieri a Judecătorei Sectorului 1 București, prin care s-a admis cererea de acordare a personalității juridice și de înscriere în Registrul asociațiilor și fundațiilor a Asociației Chinologice a Municipiului București cu sediul în str. Sălăjeni nr. 25.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât recursul, calea unică de atac împotriva încheierii de admitere a cererii de înscriere a unei asociații sau fundații, nu poate fi formulat de alte părți decât cele care au fost citate la dezlegarea pricinii. Precizează că în materia asociațiilor și fundațiilor nu își găsește aplicare art. 336 din Codul de procedură civilă, care reprezintă legea generală. Conform acestui articol, calea de atac împotriva hotărârilor pronunțate în materii necontencioase este apelul, care poate fi introdus de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii. În continuare, apreciază că textul de lege criticat încalcă dreptul de liber acces la justiție al părților pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime, deoarece, spre deosebire de dispozițiile de drept comun aplicabile apelului, cuprinse în art. 336 alin. (4) din Codul de procedură civilă sau de dispozițiile speciale din vechea reglementare, respectiv art. 90 alin. (4) din Legea nr. 21/1924, art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu precizează în mod expres posibilitatea formulării

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Chinologică a Municipiului București cu sediul în str. Popa Tatu nr. 61 în Dosarul nr. 1.942/2004 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin consilier juridic, domnul Lucian Bagia, precum și partea Asociația Chinologică a Municipiului București cu sediul în str. Sălăjeni nr. 25, prin avocat, domnul Adrian Ibraim.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul părților. Reprezentantul autorului excepției arată că, față de modificarea prin Legea nr. 219/2005 a art. 336 din Codul de procedură civilă, excepția de neconstituționalitate invocată a rămas fără obiect, întrucât a fost înlăturată neconstituționalitatea normei juridice criticate. De asemenea, reprezentantul Asociației Chinologice a Municipiului București cu sediul în str. Sălăjeni nr. 25 solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Precizează, însă, că modificarea la care a făcut referire autorul excepției nu afectează obiectul acesteia, art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 instituind o procedură specială, referitoare la soluționarea recursurilor declarate împotriva încheierilor de admitere sau de respingere a cererilor de înscriere a asociațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Consideră că textul criticat nu restrânge accesul liber la justiție, întrucât persoanele

recursului de către orice persoană interesată, inclusiv de cele care nu au fost citate la soluționarea cererii.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textul de lege criticat îngrădind posibilitatea persoanei interesate de a ataca în justiție încheierile de admitere sau de respingere a cererii de înscriere a unei asociații sau fundații. În acest sens, arată că, în conformitate cu prevederile art. 336 din Codul de procedură civilă, terțul interesat poate exercita calea de atac a recursului, cu condiția declarării, în prealabil, a apelului. Or, art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 „suprimă calea de atac a apelului și nu prevede în mod expres posibilitatea terțului de a declara recurs”. De aceea, apreciază că „terțul interesat nu mai are la îndemână nici o cale de atac” împotriva încheierilor de admitere sau de respingere a cererilor de înscriere a asociațiilor sau fundațiilor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că derogarea de la principiul dublului grad de jurisdicție, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, nu reprezintă o încălcare a art. 21 din Constituție, întrucât „este destinată să asigure, în primul rând, celeritatea soluționării cauzei, scurtând durata și evitând, astfel, tergiversarea cauzei prin reluarea ciclului procesual”. De asemenea, precizează că „derogarea de la procedura de drept comun nu este unică în legislație”. În acest sens, menționează, cu titlu de exemplu, încheierea prin care se decide, în procedură necontencioasă, asupra cererii de sechestrul asigurător, care este supusă numai recursului. În susținerea constituționalității textului de lege criticat, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale, prin care s-a statuat că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite. În final, apreciază că orice persoană fizică sau juridică are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată, potrivit dreptului comun, în cazul în care se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, afirmă că „accesul liber la justiție are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nici o categorie sau grup social”. De asemenea, arată că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția. În continuare, precizează că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”. Mai arată că din prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție rezultă că este de competența exclusivă a legiuitorului stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, aprobată prin Legea nr. 246/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005. Acesta are următorul cuprins:

— Art. 11: „(1) *Încheierile de admitere sau de respingere a cererii de înscriere sunt supuse numai recursului.*

(2) *În cazul în care procurorul nu a participat la soluționarea cererii, parchetului de pe lângă instanța sesizată i se vor comunica și copii de pe actul constitutiv și de pe statutul asociației, împreună cu încheierea de admitere ori de respingere a cererii de înscriere, după caz.*

(3) *Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la data pronunțării, pentru cei care au fost prezenți, și de la data comunicării, pentru cei care au lipsit.*

(4) *Recursul se soluționează cu citarea părților, în camera de consiliu, de urgență și cu precădere. Dispozițiile art. 10 alin. (3) cu privire la pronunțarea și redactarea hotărârii se aplică în mod corespunzător.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, al cărui conținut este următorul:

— Art. 21 alin. (1) și (2): „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției critică prevederile art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, întrucât nu oferă terților interesați posibilitatea de a ataca încheierile pronunțate de instanțele judecătorești cu privire la cererile de înscriere a asociațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor. Sub acest aspect, consideră că textul criticat îngrădește dreptul de liber acces la justiție, statuat de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

Textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate instituie o procedură specială, derogatorie de la prevederile dreptului comun în materie necontencioasă, procedură ce se justifică prin necesitatea soluționării cu celeritate a acestui tip de cereri. În Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, Curtea Constituțională a statuat că „nu este contrară principiului liberului acces la justiție instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ce privește căile de atac, cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor”. Din această perspectivă, nu poate fi reținută critica autorului excepției, întrucât terții interesați, persoane fizice sau juridice, își pot valorifica pe deplin dreptul constituțional de acces liber la justiție. Astfel, nimic nu împiedică persoana care consideră că prin dobândirea personalității juridice de către o asociație i-au fost vătămate drepturile sau interesele sale legitime să sesizeze instanțele judecătorești în condițiile

prevăzute de legea generală, și anume cele ale art. 336 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin pct. 59 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă. Potrivit textului modificat, încheierea prin care se

încuviințează cererea este supusă recursului, care „[...] poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la dezlegarea pricinii”. Modificarea este chiar în sensul susținerii autorului excepției, astfel că și sub acest aspect critica de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Chinologică a Municipiului București cu sediul în str. Popa Tatu nr. 61 în Dosarul nr. 1.942/2004 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 423

din 13 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 1 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Ionescu în Dosarul nr. 10.798/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca fiind inadmisibilă, întrucât apreciază că în realitate autorul excepției solicită ca pe calea admiterii excepției să fie eliminată sintagma „fără drept” din cuprinsul art. 192 din Codul penal, ceea ce excede atribuțiilor Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 10.798/2004, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 din Codul penal, excepție ridicată de inculpatul Ștefan Ionescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44, deoarece „ar trebui menționat și explicitat ce privește mențiunea «fără drept». În speță, s-a încălcat limita dintre două proprietăți, peretele fiind pus perpendicular pe stradă, iar dreptul de întreținere și conservare nu se poate face decât de pe terenul părții vătămate”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că art. 192 din Codul penal respectă principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 192 din Codul penal respectă principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate privată, reglementat în art. 44 din Constituție, iar o eliminare a sintagmei „fără drept” din cuprinsul acestui articol ar lăsa loc arbitrarului și violării dreptului de proprietate după bunul plac al făptuitorului, care ar putea pretinde că ar avea anumite interese în pătrunderea fără drept în domiciliul unei persoane.

Avocatul Poporului consideră, de asemenea, că dispozițiile art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate se constată că, deși sunt criticate dispozițiile art. 192 din Codul penal în întregul lor, din motivarea excepției rezultă că această critică vizează doar prevederile alin. 1. Așadar, Curtea urmează să se pronunțe numai asupra constituționalității dispozițiilor art. 192 alin. 1 din Codul penal (Violarea de domiciliu), al căror conținut este următorul: *„Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani.”*

În opinia autorului excepției, aceste prevederi legale încalcă dispozițiile art. 44 din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate privată. De asemenea, autorul

excepției solicită explicitarea sintagmei „fără drept” din cuprinsul normei juridice criticate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute. Elementul material al faptei prevăzute în alin. 1 teza întâi din art. 192 din Codul penal constă în acțiunea de pătrundere în domiciliul unei persoane. Pătrunderea în domiciliu poate fi săvârșită în orice mod, prin această expresie indicându-se că oricare ar fi procedeul întrebuintat și oricum s-ar manifesta acțiunea făptuitorului, aceasta va constitui elementul material al faptei, dacă a avut ca rezultat pătrunderea într-un domiciliu străin. O cerință esențială pe care trebuie să o îndeplinească acțiunea făptuitorului pentru a întregi latura obiectivă a infracțiunii este ca acțiunea să fie săvârșită „fără drept”. Dacă cel care pătrunde în domiciliul unei persoane acționează în temeiul unui drept, nu va fi realizat elementul material, chiar dacă persoana în drept să folosească locuința s-ar opune (de exemplu, pătrunderea unei persoane împuternicite să efectueze o percheziție domiciliară).

Totodată, se observă că prevederile art. 192 alin. 1 din Codul penal reglementează una dintre infracțiunile contra libertății persoanei (iar nu contra patrimoniului, cum se susține în motivarea excepției), și anume varianta simplă a infracțiunii de violare de domiciliu, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Aceste dispoziții nu sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 44, deoarece textul incriminează, indiferent de titular și de forma de proprietate sau posesie legală, pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia, nefiind încălcat principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Ionescu în Dosarul nr. 10.798/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 448

din 15 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător

Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Cristina Toma — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Megastar Selena Com” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 825/2005 al Judecătorei Dej.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 41 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 825/2005, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Megastar Selena Com” — S.R.L. din Dej într-o cauză ce are ca obiect plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Codul muncii contravin prevederilor art. 41 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece instituie pentru angajator obligativitatea încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă.

Apreciază că se îngreădește dreptul la muncă al cetățenilor, se creează disconfort și o serie de dificultăți angajatorului, pus în situația să încheie contractul de muncă în prima zi în care salariatul se prezintă la muncă.

Judecătoria Dej apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât reglementările legale criticate „nu sunt menite să îngreădească dreptul la muncă al angajaților, ci, din contră, ele sunt de natură să-i protejeze de abuzurile la care pot fi supuși din partea angajatorului în situația în care se preferă folosirea lor la muncă fără forme legale”.

Consideră că dispozițiile de lege criticate nu au nici o legătură cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Codul muncii este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile de lege criticate constituie o măsură de protecție a salariaților, prin care se concretizează dispozițiile art. 41 din Constituție, prin asigurarea exercițiului neîngrădit al drepturilor și intereselor legitime ale salariaților, în vederea evitării eventualelor abuzuri din partea angajatorilor.

Apreciază că textele de lege criticate nu conțin prevederi care să afecteze obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție neavând de altfel incidență în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Codul muncii nu conțin prevederi contrare dreptului la muncă și la protecția socială a muncii.

Arată că, în scopul eliminării oricăror discriminări la angajare și al asigurării stabilității raporturilor de muncă, în Codul muncii sunt prevăzute numeroase garanții menite să împiedice comportamentul abuziv al angajatorilor, printre care „foarte importantă este stricta reglementare a condițiilor de încheiere a contractului individual de muncă”. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 379/2004.

Consideră că raportarea dispozițiilor de lege criticate la prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, având următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „*Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului.*”;

— Art. 276 alin. (1) lit. d): „*(1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

d) primirea la muncă a unei persoane pentru care nu a fost întocmit contract individual de muncă ori stipularea în contractul individual de muncă a unor clauze contrare dispozițiilor legale, cu amendă de la 20.000.000 lei la 50.000.000 lei.”

Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, Legea nr. 53/2003 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 iulie 2005, prilej cu care textul art. 16 alin. (1) a fost completat, în timp ce dispozițiile art. 276 alin. (1) lit. d) au fost preluate cu un conținut asemănător în cuprinsul art. 276 alin. (1) lit. e). Astfel, textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „*Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior încheperii raporturilor de muncă.*”;

— Art. 276 alin. (1) lit. e): „(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

e) primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 15.000.000 lei la 20.000.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 1 miliard lei“.

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor dispoziții legale, în noua redactare, întrucât soluția legislativă este aceeași cu cea anterioară modificării.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 41 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 41: „(1) *Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.*

(2) Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.

(3) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore.

(4) La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

(5) Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.“;

— Art. 135 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă pentru următoarele considerente:

Desfășurarea raporturilor juridice de muncă se efectuează în condiții anume reglementate, în deplină

cunoștință a drepturilor și îndatoririlor părților. Siguranța și stabilitatea acestor raporturi prezintă interes general pentru întreaga societate și interes particular atât pentru angajatori, cât și pentru salariați. Un rol deosebit de important pentru asigurarea acestor cerințe îl reprezintă contractul individual de muncă.

Contractul individual de muncă este convenția prin care se materializează voința angajatorului și a viitorului salariat de a intra într-un raport juridic de muncă. În această convenție, negociată și liber consimțită, sunt prevăzute, în limitele stabilite de legislație și de contractele colective de muncă, toate elementele necesare pentru cunoașterea condițiilor de desfășurare și de încetare a raportului de muncă, drepturile, obligațiile și răspunderile ambelor părți.

Întrucât contractul individual de muncă reprezintă cea mai concludentă dovadă a ceea ce au convenit părțile, documentul pe baza căruia se poate verifica în ce măsură și-a îndeplinit obligațiile oricare dintre părți, ce drepturi poate revendica și ce răspunderi are, chiar și în cadrul soluționării unor eventuale litigii, încheierea lui, chiar înainte de începerea raportului de muncă și în formă scrisă, este în interesul ambelor părți.

Răspunderea pentru încheierea contractului individual de muncă revine, în mod firesc, angajatorului. Existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. Încadrarea în muncă doar cu forme legale, pe baza unor contracte individuale de muncă, asigură și cunoașterea și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forță de muncă salariată.

Prevederea obligației încheierii contractului individual de muncă, în formă scrisă, precum și sancționarea neîndeplinirii acestei obligații legale nu îngrădesc în nici un fel exercițiul dreptului la muncă și, cu atât mai puțin, libertatea comerțului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată în fața Judecătoriei Dej de Societatea Comercială „Megastar Selena Com“ — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 825/2005.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea numărului de autoturisme și a consumului de carburanți pentru activitățile specifice desfășurate de Autoritatea Națională pentru Turism prin reprezentanțele de promovare turistică cu sediul în țară

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (3) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă achiziționarea de către Autoritatea Națională pentru Turism a unui autoturism pentru fiecare reprezentanță de promovare turistică cu sediul în țară, în vederea desfășurării activităților specifice, în condițiile legii.

(2) Pentru autoturismele ce vor fi achiziționate nu se asigură și nu se finanțează postul de șofer.

Art. 2. — (1) Consumul de carburanți pentru autoturismele ce vor fi achiziționate pentru reprezentanțele de promovare turistică cu sediul în țară este de 150 l/lună/autoturism.

(2) Sumele necesare achiziționării autoturismelor și consumului de carburanți se asigură din prevederile bugetare aprobate pe anul 2005, la capitolul 69.01 „Alte acțiuni economice“, Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, pentru Autoritatea Națională pentru Turism.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, construcțiilor
și turismului,

Gheorghe Dobre

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 22 septembrie 2005.

Nr. 1.109.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 048577